

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy kobotu w Smolerjez knihičisłečerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

23. njedzela po swjatej Trojizy.

Łil. 3, 17—21.

Pawoł napomina:

Roskudź so pod łichizom Khrystuřowym!

1. Pať njepsčezel łichiza Khrystuřoweho a potom šatamanstwo,

2. Pať psčezel łichiza Khrystuřoweho a potom njebjeska krařnosć.

1. S placom řeći japosčtoł wo njepsčezelach łichiza Khrystuřoweho. Tajzj so psčezeli byli. Woni wschat njehadza runje njepsčezeljo Khrystuřowi być, kamo s wjetřcha někať psčezeljo, ale tola so wsčitjz njepsčezeljo łichiza Khrystuřoweho, kiž něhdze we wuczbje kaž stari a nowi Ğarisejšjz, abo w řhodženju, kaž stari a nowi Šadduzejšjz, to słowo wot łichiza jaspwaju, abo jemu połnu čzesć njedawaju, łichizej hišče něšto s boła staja, njehadza w łichizu sa nim hić, so njebychu w šwójim spodobnym žiwjenju myleni byli. Na tym so ći njepsčezeljo šjewja, so so semšjz smyřleni. To njetřebaju runje jenož ludžo być, kiž we wobžranstwoje a wopisłtwoje so žiwj, ale tež tajzj, kiž řřjedza so džerza, ći položćani, kiž šjamnje wotstupili njeřku, ale so tola we wutrobje šwětnje smyřleni, kiž wokolo słoteho čzelecza rejwaja w honjenju sa šwětnym wobředenstwom, sa wužiwanjom šwětnych wjeřelow, w bęženju sa šwětnje čzesću. Psłchi tym móže čłowjek řjenje kłincžaze mjeno psched šwětom męř, haj kamo psches tajke šwětnje smyřlenje čzesć šwěta dostać.

Tule čzesć pať mjenuje Pawoł hanibu a jich kónz šatamanstwo a wón řeći wo tym s placom, dokelž jemu wotřud tych duřchow, jemu na wutrobje ležajzj, s Khrystuřowej křwju wukupjenych, tať derje tych šawjednikow kaž tež tych šawjedzenych abo tych, kiž so w štrasche šawjedzenja, psched jeho duřchu steja. Kať je Pawoł šwójim Šilipisłim přjedy řchoł! W šwójim psčikladze pokasuje jim

2. psčezelow łichiza Khrystuřoweho a ščtož na nich čzafa, wěćznu šbóžnosć. Wón wosnamjenja jich s jonym słowom: našče męščezjanřke prawo je w njebjesach (řčt. 20). Řščiž Khrystuřowy mori wscho semřke, tež myřł sa semřke, hdyž tež niž tať, so by řščezćijan s džakom bradž njekmęł, ščtož Bóh semřkeho kubla a wjeřela wobradzi; łichiz šawěsczi jim tež wěćznu domisnu. Woni snaja wobředenstwo, kiž je wjetřche hać njebjesa a semja, so móža prajicž: „Hdyž ja jeno tebe mam, dha ja ničžo njerodžu wo njebjesa a wo semju. Šich Bóh je w njebjesach, kotřehož hnada traje wot wěćznosće hać do wěćznosće nad tymi, kiž so jeho boja. Šich čzesć so mjena, w njebjesach šapřkane. Woni džejja wulkemu pschichodej napsčeziwu, temu dnju šjewjenja Khrystuřoweho, kiž budze jich wumóz wote wscheho řleho. Ščtož widzimj na Khrystuřu w jeho semřkim řhodženju po jeho horjestaczu, so móžemy tež prajicž wo pschekrařjenym čzele řščezćijanow, džiwajo na móž Khrystuřowu, s kotřejž wón tež wsčitke wězy řebi móže podelžřřycz (řčt. 21). Tónle pucž psčezelow łichiza Khrystuřoweho čzemy čzahnycž do našcheho wěćzneho domu w njebjesach. Šamjen.

Kak bjes poroka a škodowanja pšhes śwět pšheńdžemy?!

(Mat. 22, 15—22.)*

Hłóš (384): Spěwajmy nět s wutrobu! —

Fariŕsejszy sŕkladuju
S nowa radu sŕlóstniwu;
W rěczi Anjeŕa ŕašŕapacž
Chzedž, — jeho ŕatamacž.
A póbŕlam ŕwojim ŕtowaŕŕŕa
Eslužobnych Herodascha;
Tak je hycž doŕcž leŕcžywa. —

Miŕŕtrje! rjeknu ludaŕŕzy,
Wěmy, ŕo ty wěrný h;,
Prawdu wucžišch ražnje ty,
Njebojaŕny wŕŕudžom h; —
Praj dže nam: ŕŕto cži ŕo ŕda,
Prawda abo njeprawda,
Damacž dań na kžžora? —

Slóŕcž jich hnydom póbŕnawŕŕi
Anjeŕ jim praji mjeŕ wocži:
Pŕŕiŕkŕódnizy, ŕŕto wy ŕcže
Spŕytowacž wŕŕaŕ pŕŕiŕŕli mje?!
— Pjenjeŕ dańŕŕi poŕažcže
Mi, ŕo wam ŕo dowjedže,
ŕŕtož po pokŕny prawje je!

Hdyž krosch jemu podachu,
Wotmolwjenje doŕtachu:
Ežeje ŕnamjo poŕaže,
Ežeje wopibmo to je? —
Kžžorowe! — wotmolwja,
Hinaŕ prajicž njemóža;
Krosch ma ŕnamjo kžžora.

Duž Anjeŕ nět jim prajesche:
Kžžorej dha dawajcže,
Kžžorŕŕe ŕŕtož prawo je,
Bohu, ŕŕtož paŕ Bože je! —
Slóŕtnizy ŕo dživaju;
Dyrjeni h; na hubu,
S hańbu wrócžo krocžeju.

Miŕŕter Jeŕuŕ prawý je,
Ejawnje to ŕo poŕaže;
Dželicž wě hacž najlěpje,
Eŕycže ŕlóstnych roŕtorhnye;
Boža mudroŕcž wón je h;am,
Prawdu Božu praji nam,
Wodži ŕprawnych ŕ njebeŕam.

Eradujmy ŕo ŕbožowni,
Džimý h;robj pucž wjeŕeli!
Jeŕuŕ ŕ kralom woŕtanje,
Pŕŕhes h;wět h;wojich pŕŕewjedže;
Eswěrných wón naŕ ŕaŕhowa,
Eswój ŕŕŕit h;labym poŕŕicža,
Dóžž naŕŕ dom h; njebeŕa! —

* Epistolŕŕi kžžerluŕŕ h;u Ioni datý!

Pŕŕikladna abo ŕnamjenjowa móž.

A. Manowe ŕtopny. Muž, kotryž bě wo bójŕte žiwjenje h;u hiŕŕcže maŕo ŕtaraŕ, jene ranje dom wopuŕŕcži; pŕŕhes nóz běŕŕe h;ubofi h;něh napadaŕ a jeno ŕ prózu wón do přědka pŕŕińdže. Njenadžizy ŕaŕŕŕŕŕa ŕady h;u něŕŕto krocžecž a wrócžo pohlada-
wŕŕi, h;wojeho maleho h;yna widžeŕŕe, kotryž ŕa nim h;lědowajŕe.
„D moje džěcžo, kaŕ móžesche ty pŕŕhes tónle h;ubofi h;něh pŕŕińcž!“ nan ŕawola. —

A ŕŕto džěcžo wotmolwi? „Mano, ja do twojich ŕtopow ŕtupam!“

Tole jednore h;lowo h;u mužej do dna wutrobny ŕatorže; wón h;ebi prajesche: „Niz jeno tu, ale wŕŕudžom budže džěcžo mój h;lěd pŕŕtacž. Eŕu moje h;lědy tajŕe, ŕo h;ny h;ebi popŕŕecž mohŕ, ŕo h;u moje džěcžo ŕa cžaŕ a wěcžnoŕcž ŕa mnu h;lědžilo?“ — Wlób nětŕo ŕcžehowazeho pŕŕepŕytowanja h;u h;ameho bě tajŕi, ŕo muž přěni krocž ŕa h;ebje na kolena padže a h;u temu Anjeŕej ŕa h;ameho jeho poda. —

B. Žehliwe wuhlo druhe ŕažehli. Jedyn Württembergŕŕi, kotrehož mějach;u ŕa kŕŕeŕcžijanszy ŕnyŕŕleneho muž;u, wěrnýbratra w h;uŕodnej wŕŕy wopyta. Tón h;u h;wojeho hoŕcža wopraŕŕa, kaŕ wjele boh;abojasnych ludži w jeho wŕŕy je. „Ach, ja h;ym boh;užel jenicžŕi!“ — bě wotmolwjenje.

„Tak? Botom paŕ ŕ waŕŕej pobožnoŕcžu wjele njeje!“ tamny ŕnapŕŕecžim;u, „pŕŕetoz h;dy h;nyŕcže wy we prawje žiwěj wěrje ŕtaŕ, budžich;u pŕŕhes waŕ h;nyŕcže druŕy we waŕŕej wŕŕy h;u ŕbudžili.“

Por;užený a trochu mjers;azy přěni domoj džěŕŕe, tola ŕa ně-
kotry cžaŕ ŕaŕo pŕŕiŕŕedŕŕi h;u ŕa doŕtatu radu dž;atowasche, prajizy:
„ŕato h;ebi to pŕŕi h;ebi roŕpominach, h;ym na h;ebi brach namaŕaŕ,
wo kotryž h;u h;u ludžo w mojej wŕŕy ŕtorŕali. Duž h;ym tónle
brach džě wotpoložiwŕŕi we h;wojim kŕŕeŕcžanŕtwje h;u polěpŕŕil.
Wot teho cžaŕa dwanacže duŕŕow ŕe mni pŕŕiŕhadžeja, a mny nět
porjadne towarŕŕwo mjeŕ h;obu dž;eržimý.“

Hdy h;nyŕny tola w žyŕkwi, na něŕŕporach a we h;wób;ach wjazy tyŕŕle „žehliwých“ wuhli — dobrych, pěŕnych džěcži, wěrných, žimých kŕŕeŕcžanow a džěŕacžerjow w Anjeŕowej winizy něli, h;u ŕ něcžimžŕuli wjele lěpje ŕtaŕo. — Manoj;u, macžerje, bratŕja, h;otry, wucžerjo, ŕhulerjo: Eže wy w tutej pŕŕikladnej myŕŕli h;lowa žehliwe wuhle? E;žehlecže wy druhich? Daj to Wóh! —

—n.

Na pokutny džěń.

Boža dobrocžiwocž wjedž naŕ ŕ pokucže! —

(Eŕeŕ. 5, 8—14.)

Hłóš (204): Ach, ŕŕto dyrbi;u h;reŕŕnit cžinicž?! —

A pokucže Wóh krocže wola,
Njeŕa ŕahinncž nam dacž;
Eže je h;mjercže wupomh;acž,
Wucžahnyč; naŕ ŕ h;reŕŕnoh' dolha;
H;nada jeho jaŕni h;u,
Wŕta mile kóždeho.

Wopŕŕuchajmy na hlób jeho,
Wotewómy jom' wutrobu,
Epravnu cžimý pokutu!
Wŕŕeŕeho ŕdalujmy h;u ŕleho;
S cžimý do h;wětka kŕwatajmy,
— Ežaŕ je hiŕŕcže ŕpodobny!

Kžžodžmy jako h;wětka džěcži,
Budžimý Anjeŕej ŕpodobni,
Jeŕo Duŕe;ej wopŕŕuŕŕni!
Njeŕ h;u h;wětka naŕŕe h;wěcži,

Czëmnoscëz budź nam wohidna,
— Postupujmy do śwëtka!

Strach je wulki, kotryž hrosy,
Smy-li hiscëcze sasparni,
W dobrych stutkach nieplódni;
Hdžeha mostacž chzemy wbošy,
Hdyž tónz smëje hnadny cžaš,
A Bóh i prawdu hudyž naš?!

Nch, džen sboža bórny šhinje,
Spodobny cžaš wucžeknje;
Žiwjenje nam wubëhnje,
Boža tež šo hnada minje
Sa hrëšchnika khrobkeho,
Kiž jej sapowjedža šo! —

Plody Ducha podawajmy
W sprawnej, žiwjej lubosczi,
Prawdosczi a wërnosczi! —
Dobru nóz pak šwëtej dajmy
Se wschej jeho hrosnoscžu,
— Hdžmy jeho njeprawdu!

Wozucž, kotryž khodžišch spizy,
S morwy ch stawaj, hrëšchniko!
S Khrysta roššwëtlicž daj šo! —
Šhubjeni šu jumu wschitzy,
Kotšiz czëmnoscž lubuja,
Cžeknyčž šmijerczi njechadža. —

Sprawnosć šo dani.

W Kromizach bydleše Hurbanež Surij, khudy muž, kiž mëjesche žonu a czryódku džëczi sežiwicž. Sprawny pak bë, to wschitzy we wšy wjedžichu. Hdyž mëjachu teho dla, ludžo nëščto w mëšcze wobstaracž, dha woni Surja pòšlachu. Sednu džen bëšche jeho wješny knjes k šebi sawolač a prajič: Surjo, dži hnydom do města a wobstaraj mi tam tele listy. Hurbanež Surij poda šo na pucž a džëšche wješely po drošy do města. Wón bë dobry pëšch a nješomdžëšche šo. Na pucžu jemu wschelle myšle psches hłowu džëchu. Wošëbje špominasche na drohi cžaš, šo šo džëczi doma bóle ša khlebom prascheja, dnyžli ludžo ša džëšom, a šo ma drje nóz w šaku, ničžo pak te franju ša te wbohe wacžti. Haj, w tym cžašu bë nëšotra nanowa a macžërna wutroba štarosčëšwa a tu próštwu: našch wschëdny khleb daj nam džëška, nëšotryžkuliž nutrnischo šdychowasche, dnyžli hewač. Tak šo tež Hurbanež Suriej džëšche na pucžu do města; wón šchwórtu próštwu nutrnje špëwasche a pschi tym na žonu a džëczi myšlesche a na šwój žołdč, kiž móžnje šchëžowkasche, dokelž bë próšdny.

Hlaj wschaf! prajesche wón na jene dobo a šhiliwschi šo pošëže mašy šwjaš, do módreje papjery sawaleny, a na kotrymž stejesche: 100 toleč papjerjanych pjenjes.

W prënim wošomiknjenju šo myšle radošcže we nim hibachu a wón pschi šebi rjekny: hdyž je nuša najwjetšcha, dha je pomoz najbližšcha, — 100 toleč — nëšč šy bohatty muž; — tak wjele hiscëcze ženje mëč nješy. Ale we bližšchim wošomiknjenju štyšnyw-šchi ruzy šo modlesche: njewjedž naš do špytowanja. Šhwilku wón tak stejesche a pschi šebi myšlesche, tón, kiž je te pjenjesy šhubič, je tež wëšcže trjeba. Ša bych chžyl, šo bych je jemu šašo dacž mohč.

Hurbanež Surij šo wschudžom rošhladowasche, ale ničto tu njebë, kohož by šo praschecž mohč, hacž je nëščto šhubič. Duž

štyšny tu papjeru do šaka a džëšche dale. Ša pak jeho palešche kaž helšti woheč a špytowač pschëžo šašo k njemu štupasche a chžysche jeho narëčcëčž: šhowaj šebi te pjenjesy, te móža tebi wjele pom- hacž; tak našch hnydom khleb ša šëbje, ša žonu a džëczi, a tón, kiž je te šame šhubič, móže je wëšcže parowacž. Wón pak šo pschëžo šašo modlesche: njewjedž naš do špytowanja.

Šo krótkej hodžinje, jako bë tak dale šchol a šo je wschela-šimi myšlemi bëdžil, šašlyšcha wón, šo nëščto ša nim czërjesche. Šo bë wošëbny knjes, derje šwobekany, na kotrymž bë widžecž, šo jemu khleba njepobrachowasche ša džëczi, hdyž by žane mëč.

„Dobre ranje!“ praji wón k Hurbanež Suriej, a rjekny: „nješy ty ničžo namafak?“

„Šchoha šcže šhubič?“ wotmolwi Surij, šo by wëšty byl, hacž je wón tež tón prawy.

„Šwjaš, do módreje papjery sawaleny, a na nim steji: 100 toleč, nutška leži dwazeczi pjecž tolečšich,“ džëšche žušbnik.

„„Pohladajcže, hacž to je!“ rjekny Surij.

S wješëlym špodživanjom pohlada knjes na tón šwjaš a potom šašo na Hurbana, mašny na to nuts, wuwša pjecžtolečšku papjeru a da ju Suriej. Šón i wopredka ničžo bracž njechasche, da šo pak tola narëčcëčž a wša i wulkim džakowanjom pošlicžene pjenjesy. Žusy knjes pak praji, šo ma šo wón wjele bóle džako- wacž a woprascha šo dale ša tym, šchtó wón je, hdže bydli, kak rëka, da jemu hiscëče jedny króčž wuku a wróčzi šo.

Namafacž — namafacž — šašo dacž — je moja njebo ma- cžërka pschëžo prajič — rjekny Hurbanež Surij. A wono je wëšno, pschetož to je tež kradnjene, hdyž namafane wëžy wróčžo šhowasch a wëšch, šchtó je tešame šhubič. Še 100 toleč bychu mi na dušchi palike, ale te pjecž, kotrež je mi tón knjes darič, šu prawe žohnowanje, a kak chžu šo ja Bohu džakowacž, hdyž smëju nëšč wot nič dlëje dnyžli tydžen khleb ša šëbje a ša šwoje džëczi. Šón, kiž je šo džëška štaral, budže šo jutšje tež štaracž. Šalle- luja! —

Na to džëšche wón šhwatajo dale, a wutroba jemu tak lohka a wje- šëka hrajesche, šo w prawym cžašu do města pschišdže. Šam dosta wón pola tych ludži, hdžež mëjesche listy wotedacž, pomastu a šchlešzu pima a da šebi derje šlodžecž. Na dompucžu bë jemu hiscëče wjele lóžo, pschetož w šaku mëjesche dobru mšdu a pjecž toleč wysche teho. Šako do Kromiz pschišdže a pola pječarja nimo džëšche, dha šo jemu nowopjecžene pokruty psched wošnom rjenje do woczow šmëštotachu; wón kupi šebi dvě a šhwatasche domoj.

Kajke pak tam wješële nasta, jako nan i dwëmaj pokrutomaj i durjemi šastupi. Dženška bë tam runje poštny džen byl, dokelž njebëchu žaneho kuska khleba mëli. Duž wyskachu wschitke džewjecž džëczi a šhwatachu ša blido, šo bychu jëdč. Ale nan prajesche: najprjedy špëwacž: pój, knježe Šesom Šhryšcëže, a budž našch hóšcž a požohnuj, šchtož šy nam wobradžič. Šako bëchu to wschitzy šobu wušpëwali, wucžëže nan nóz a wotkra kóždemu a wono kralowšyž šlodžesche.

Ššchi jëdži pomjedasche nan šwojim džëčžom tu podawišnu i tymi pjenjesami, položič te pjecž toleče na blido a šo šmëjo praji: hlajcže, ja šym što toleč temu žušemu knjesej pošëčič, a wón je mi hnydom na žyke lëto dan do předka šapčacžič.

Šobožna macž pak štyšny šwojej ruzy a rëčesche czishe je šwojim knjesom. Šotom wona džëšche: hlajcže, lube džëczi, špraw- nosčž šo dani a lëpje malo i czëšcžu, dnyžli wjele i lëšcžu.

Šo dokonjanych žnjach šasta drohi cžaš a blëde liza Hurbanež džëczi šo šašo czërwenjachu. Šež našch Šurban šašo wožimi a šhwalesche Boha ša te pjenjesy, kotrež bëchu jemu prawje k pomozy pschisšle; po cžašu pak šaby wón tu žyku wëž. Šak šo hody pschi- bližowachu. Šodownicžku bëchu wschitzy te mšchi pošyli, a jako šo džëczi Šožeho džëšcža šwješëlachu, pschibližowasche šo k tej kšëži, hdžež Hurbanežy bydlachu, poštnik.

Tón ho wěšće myli, prajesche macz, so wón t nam dže; my tola wot nioho žane listy njedostawamy. Ale póstnik ho nje-mylešche; list, kotryž wón njekeše, bě na Surja Gurbana pišany a bě porta swobodny a na nim stejesche, so 5 tolet nutška leža.

Duž woni wulke woczi činjachu, a njewjedzachu, šcho prajicž. Nan čitasche napišmo pschezo s nowa, pschi šebi myšlo: to možno njeje; jow je ho wěšće smyška stala. Ale hinaf njeb; tu stejesche: na Sana Gurbana w Kromizach; a jako wón list wocžini, wupadže pjecztoleška papjera a nutška stejesche pišane:

„Dokelž seže mi tehdy na dróhy do města 100 tolet požčili, mjenujžy ja běch je šhubil, a wy běšchže je namakali — dha chzu ja tudy džakownje dań wotwjeseč, kaž je prawje a šdobnje. Na- ložče ju derje a wucžče šwoje džěčzi sprawne byč. Wožemje — a štrome šwjate dny!“

To bě tón liščizil a hewal tam ničžo nještejesche; žane město, žadny datum, žane mjeno njeb; podpšane.

Sako bě nan to pschecžital, šapocža wón wješele špěwacž:

Budž čješč a šhwalba Wjeršchnemu,
Kiž Wótž je wscheje rady,
Kiž wschelle džiwny čžini tu
A dawa mjele hnady,
Kiž hušto šrudnym pomhał je
A dale trošchtowacž jich chze,
Čješč Bohu šnješej dajče.

A wschitžy, žona a džěčzi, šobu špěwachu. Nan pať wša te pjecz tolet a šapčazi šwój dolh ša hospodu. Šeho wutroba bě polna wješela a macžerka praji t džěčžom: wy džěčzi, hlajče, šprawnošč žo dani a luby Boh w njebjěšach sežele dań w prawym čžahu nutška a wonka. Duž nješapomnicže tu šchtucžku:

Modl šo a dži po Wožej šchžežžy,
Čžin šwěru, šchtož ty čžinicž mašč,
Dha budže šbože w twojej šhěžžy,
Ty Wožej' hnady wužiwáš;
Šchtož Bohu wschón šo dowěri,
Šeho wón nihdy njepušchězi.

Wot teho čžaka kóžde lěto na hody tón liščizil šašo pschi- thadžesche a pjecz tolet šobu, a kóžde lěto běchu wone šhudym Gurbanež ludžom wulka pomoz. Woni šo Bohu ša to wutrobnje džakowachu, a wěšče je tež tón nješnaty dobročžiwny dawar požohno- wany byl, pschetož tón šnješ w njebjěšach šapšuje tajku lubošč do knihow žiwjenja.

P i s t y.

IV.

Luby wujo!

W pošlednim liščže šym Čži potasał, čžehodla je wocžehnjene čžlowjeka najčžežšche wumjelstwo; dženska chzu Čže teho dowjeseč, šo je tež mjese wschěmi to najrjenišche.

Ty šy dobry šahrodnik. Kóže a šwětki, wino a šchtomiki šu Twoje lubuščki, kiž s wošebitej prózu hajšch. Šuntrócž mi potaso- wášche, kať šo wschědnje rošwivaju a mčódnja, druhi ras bě pošny wješela nad jich kčžěwom a plódniwosčžu. Šich čžicha džakownosčž naju wobeju hnu. Šsched wyšokej šłóncžnej róžu pošastachmoj, a ja pytnych, šo bu twoje woblicžo šhutnišche. Šo šhwili rjekny: „Nješda šo čži šłóncžna róža byčž, kať wulke pytaže woko? Šschezo ša šłóncžom pytažo t njebjju šhladuje. Wona je rjane šnamjo čžlowjeka, kiž šo nade wscho pošběhuje, šchtož šo šemje džerži a ša lubošnym šwětkom wěrnosčže, mišosčže a rjanosčže žedži. Šole Ty tehdy praji, wujo! Ša pschšpomnich, šo ma tež dobry woliž we šymjenju, kiž šo derje šwěčzi a hoji a šo kať na šemi čžmu a ból šobu pomjenšchecž pomha. Ša derje widžach, wujo, kať nutrnje

šłóncžnej róži do wócžka hladašch, rošpominajo, šo šo ani ničžo temu šačžucžu njeruna, kiž džakownosčž ša naloženu prózu w dušchi šbudžuje. A nětko hlej! šchtož čži tež w šahrodny roščže, to tola Šebje a Twoju prózu nješnaje. Nječ šo tež pišani, nječ wonja abo šłodži, nječ naš šahorja, nam šwěčzi abo naš hoji — wschitko je bješ dušche, jeno šlaby wošnam někašjeje wošebnosčže čžlowjeka. Wjele, wjele wjažy je čžlowjel šam. Wóžesch-li wobšedžbowacž, kať jeho rošom pod Twojim wóženjom wozucža, šo rošwiva a šapšchimuje, kať jeho wócžko s luboščžu a dowěru na Šebje hlada, w jeho duchu šo Twój wobrašuje, a kať jeho dušcha wschědnych wěžow šo pušchčežo t wyschšchim šo pošběhuje, dha mašč, luby wujo, najwjetšchu radošč nad Twojim wucžomžom a rjenišchi džak, hačž mohla Čži šamo edenška šahroda dacž. Šawěrnje, wo- čžehnjene je mi tola najwošebnišche wumjelstwo!

Wutrobnje čže postrowja

Twój

. . . š.

Wschelake s bliska a s daloka.

29. novembra knješ šarar Waltar do Nješwacžidla pschicžehnje a hotuja šo wošadni jeho wutrobnje powitacž. Šeho šapokasanje jako šarar Nješwacžidliškeje wošady šměje šo 1. adventa. W šerb- škim šemschenju, kotrež šo rano we 8 hodž. šapocžnje, budže knješ šarar Šólčž noweho knješa šararja wošadže pschěštajicž, šwjatocžne šapokasanje šměje šo w němskim šemschenju, kotrež šo w 10 hodžinach šapocžnje, psches knješa tajneho žyrkwinskeho radžicžela Meiera.

— Šchtož šond ša napravjenje tepjenja w Nješwacžidle na- štupa, nječ šo do šjawnoščže šda, šo je jedyn pschecžel 2500 hr. woprowal a šo je šo 2500 hr. s mjenšchich darow jenotliwych dobročželow nawdalo. Kať šlyšchimy, budže šo s twarjenjom tepjenja w nalěčžu šapocžecž.

— Knješ primarius Šozor je šwój štary namjet, šo bychu šo wošebite žyrkwinske prawa Šužizy šběhnyle a šo we Šužizy žyrkwinske šariadowanje kať w drugej Šakškej poštajišo, šašo šy- nodže pschědpoložil. Wubjerť je namjetowal, šo by šynoda wu- prajila, šo bješ džiwanja na prawa Šužizy, we wuštwaje wot 27. nov 1834 wobšrucžene, by w interešny wjetšcheje pschesjenoščže šakškeje ewangeliškeje lutherškeje žyrkwje s wješelom witacž bylo, hdy bychu Šužiške štawy s žyrkwinskej wyschnoščžu t wjetšchemu pschibliženju žyrkwinskeho Šužiškeho porjada t herbšto-štraj- nemu a wošebje t wobdželenju duchowneho pschi wufonjenju žyrkwinskeje inspežije w 4 městach pschischle. Šónle namjet je šo pschecžiwno 4 hlošam pschijal. Radžijomnje pať t wuwjedženju tehle namjeta njedóndže. Šužiške štawy njebudža šo šwojich wobšrucženych prawow widacž. Šo běšche tež jašnje s rěčže jich šaštupjerja šlyšchecž. Š temu šo my šbožowni čžujemny pod naščej žyrkwinskej wyschnoščžu we Šužizy a šebi žaneho pscheměnenja ani nješpschejemy.

— Šhěžorštwowy šejm je šo w Šarlinje šeschol. Šhěžor- štwowy kanžler je hižom wušstupil a našču šwonšownu politiku šaštupil. Wotšstupil je wot ministerštwata ratarški minister knješ Šobdželški. Šo jeho wotšstupjenju je šo dolhe měšazy pišalo a nětko je šo tola štalo.

— W Šapškej koloniji šo šašo burojo pschecžiwno Šendžel- čžanam šběhaja a rubjo psches fraj čžahnu.

Dališche dobrowólne dary ša wbohe armeniške šyroty t pomozu w nušy:

Š Šoršchisškeje wošady psches knješa šararja Šrügarija 30 hr. W mjenje wobohich šyrotow wutrobnny džak.

Šólčž, redaktor.